

LECTIA a II-a

Autoritatea lui Isus Hristos asupra demonilor și a bolilor

VERSETUL-CHEIE

*Oamenii erau uimiți
de învățătura Lui, căci
îi învăța ca unul care are
putere, nu cum îi învățau
cărturarii.*

MARCU 1:22

Text: Marcu 1:16–45

Ideea centrală: Domnul Isus are toată autoritatea, fiind Dumnezeu. Autoritatea a fost exercitată în felul în care a chemat ucenicii, în felul în care a predicat, dar și în raportarea la boli și la duhurile necurate.

Scopul lecției: Să înțelegem autoritatea Domnului Isus și aplicațiile ei la viața noastră de credință.

Introducere

Evangelhia după Marcu este cea mai aproape de stilul de viață al omului din mileniul trei: grăbit și selectiv în informațiile pe care le primește. Așa erau romanii atunci, așa sunt românii acum. Fără să ocupe spațiul cu genealogii sau altfel de introduceri, Marcu începe abrupt și continuă alert. În această evanghelie adverbele îndată și *imediat* sugerează rapiditatea acțiunii prin folosirea lor frecventă mai mult decât în celelalte. Apare Ioan Botezătorul, care pregătește calea Domnului Isus. După botez, Domnul Isus este ispitit și începe predicarea. Apoi este liniște până în momentul întemnițării lui Ioan botezătorul. Treisprezece versete acoperă aproape un an din slujirea Domnului Isus.

Textul lecției noastre este lung și divers. Cuprinde cinci secțiuni care conțin cinci acțiuni ale Domnului Isus prin care Își demonstrează autoritatea:

- (1) Pe malul Mării Galileei – Domnul Isus cheamă primii ucenici (vv. 16–20);
- (2) În Capernaum, în Sinagogă – Domnul Isus învață cu putere și scoate duhurile necurate din om (vv. 21–28);
- (3) În Capernaum, în casă – Domnul Isus o vindecă pe soacra lui Petru și mulți alți bolnavi (vv. 29–34);
- (4) În pustiu, Domnul Isus Se roagă, este întrerupt de ucenici (vv. 35–38);
- (5) În circuit prin Galileea, Domnul Isus propovăduiește și vindecă leprosul (care nu a putut tăcea) (vv. 35–45).

Explicații:

Autoritatea Domnului asupra demonilor și bolilor este întrețesută cu celelalte moduri de autoritate pe care le are Domnul Isus. Studiind fiecare dintre cele cinci scene, vom obține o înțelegere mai deplină a autorității Domnului Isus.

Propun să studiem fiecare scenă și imediat să facem aplicațiile pentru noi, lăsând la urmă doar întrebări suplimentare pentru discuții.

(1) Chemarea ucenicilor — cu autoritate (vv. 16–19)

Evenimentul descris de Marcu nu este prima întâlnire a ucenicilor cu Domnul Isus. În Evanghelia după Ioan găsim că prima invitație din partea Domnului a fost „veniți de vedeți” (Ioan 1:39). Acela a fost începutul, care nu a însemnat neapărat o părăsire totală a tot ce făceau. Acum, invitația este diferită: „veniți după Mine”!

Autoritatea Domnului Isus se vede din felul în care i-a chemat pe ucenici. Niciun alt învățător sau profet din trecut nu a chemat ucenicii să-l urmeze. Ei chemau ucenicii să Îl urmeze pe Dumnezeu și să învețe Tora de la ei.

Forța acestei chemări se vede și din răspunsul ucenicilor: ei au lăsat totul și L-au urmat! Era ceva aparte în chemarea aceasta. Era mai degrabă o

poruncă decât o invitație. Singurul mod corect de raportare la această chemare era ascultarea imediată.

Prima rostire cu autoritate a Domnului Isus în relatarea lui Marcu a fost proclamarea Evangheliei (Marcu 1:14–15), iar a doua a fost chemarea la ucenicie (Marcu 1:16–20). Văzând răspunsul imediat al ucenicilor ne putem întreba și noi: „Cine este Acesta că Îl ascultă oamenii atât de prompt?”

Era clar că Domnul Isus nu a venit să fie un învățător singuratic, ci chiar de la început a subliniat importanța uceniciei și a unui grup de oameni credincioși, disponibili, învățabili și dedicați.

Aplicații pentru ucenicie

- Chemarea Domnului la ucenicie este pentru fiecare. Domnul Isus nu vrea doar să ne pocăim și să credem (1:15), ci și să Îl urmăm necondiționat (v.17).
- Nu aștepta ceva supranatural ca să răspunzi chemării. Chemarea la ucenicie este făcută cu autoritatea Domnului Isus. Marcu o prezintă direct, diferit de Luca, care prezintă mai întâi pescuirea minunată. Nu este nevoie de nimic în plus: chemarea este de-ajuns prin ea însăși!
- Răspunde chemării imediat! Decizia urmării Domnului nu trebuie explicată, justificată și nici amânată. Poate fi luată prea târziu, dar niciodată prea devreme.
- Chemarea nu este făcută pe baza pregătirii tale. Ucenicii nu au avut studii teologice, nici preocupări spirituale. Ei erau pescari, o meserie normală pentru locuitorii de lângă mare.

Cu alte cuvinte, nu ai scuze!

Este adevărat că subiectul exorcizărilor sau al vindecărilor este mai atractiv, dar pașii de început sunt pocăința, credința, ucenicia.

(2) Învățarea — cu autoritate (vv. 21–28)

A doua scenă Îl prezintă pe Domnul Isus învățând în Sinagogă. Era unul dintre obiceiurile Sale, mai ales că a venit prima dată „la ai Săi”! Marcu nu ne spune conținutul predicii Domnului Isus, ci doar reacția ascultătorilor.

Ei erau uimiți! Termenul pentru *uimire* este unul puternic, care descrie o persoană surprinsă ca de o lovitură neașteptată, o persoană uluită,

șocată sau lăsată cu gura căscată. De fiecare dată când apare în Marcu (6:2; 7:37; 10:26), este vorba de o întâlnire clară cu incredibilul, cu miracolul, cu supranaturalul.

De ce erau uimiți? *Oamenii erau uimiți de învățătura Lui, căci îi învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau cărturarii.* (Marcu 1:22) Termenul pentru *putere* se traduce cel mai bine cu „autoritate”. Este acel drept moral dat de o identitate superioară. Ascultătorii nu au putut să nu facă comparația între Domnul Isus și cărturarii pe care îi auziseră până atunci.

Nu ni se spune cum îi învățau cărturarii lor, dar este evident că autoritatea atât de evidentă din învățătura Domnului Isus le lipsea cărturarilor. Ascultătorii aveau un răspuns prin relația pe care a demonstrat-o Domnul Isus la botez atât cu Tatăl, cât și cu Duhul Sfânt!

Autoritatea Domnului Isus a fost demonstrată și practic.

Predica Lui a fost întreruptă de un om care avea un duh necurat. Acesta era o simplă portavoce pentru demonii care îl posedau. Cu o poruncă Domnul Isus a rezolvat problema: *Isus l-a certat și i-a zis: „Taci și ieși din omul acesta!”* (Marcu 1:25) Așa ceva nu se mai întâmplase. Cărturarii nu au scos niciodată un duh necurat. Ei încercau să imobilizeze omul posedat, dar asta nu era o rezolvare.

Marcu face diferența dintre un posedat demonic și un bolnav. Primul este cel mai mare nenorocit posibil, pentru că el nu are nicio putere să ceară ajutor. El este total controlat. Un astfel de om nu este vindecat, el este eliberat.

Confruntarea dintre duhurile necurate și Domnul Isus ne dezvăluie câteva lucruri interesante:

- a. Între Domnul Isus și demonii nu este nimic comun: „ce avem noi a face cu Tine?”. Într-adevăr, lumina nu are nimic în comun cu întunericul.
- b. Domnul Isus este văzut ca o amenințare pentru duhurile necurate. Este un război clar între două împărății.
- c. Duhurile rele au o percepție corectă despre Domnul Isus. Ei înțeleg și natura Lui umană (Isuse din Nazaret), și natura Lui divină (ești Sfântul lui Dumnezeu). Cu mult înaintea lui Petru, demonii fac o declarație precisă despre Domnul Isus.

- d. Domnul Isus are autoritate asupra demonilor. El a venit să-l jefuiască pe „cel tare”, Satana, care a luat ostatică ființa umană. Aici nu este vorba de un exorcizator, ci de un Împărat care Își revendică și recucește teritoriul.
- e. Duhurile rele nu au altă variantă decât să se supună autorității Domnului Isus.
- f. Domnul Isus le cere să tacă nu pentru că ceea ce ziceau era greșit, ci pentru că El nu are nevoie de mărturia lor.

Aplicații – învățătura despre exorcizare

- Lucrarea Domnului Isus a însemnat începutul sfârșitului pentru Satana și împărăția lui. După o altă exorcizare relatată de Matei, fariseii *au zis: „Omul acesta nu scoate dracii decât cu Belzebul, domnul dracilor!”*

Iată declarația Domnului Isus:

Isus, care le cunoștea gândurile, le-a zis: „Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși este pustiită și orice cetate sau casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate dăinui. Dacă Satana scoate pe Satana, este dezbinat; deci cum poate dăinui împărăția lui? Și dacă Eu scot afară dracii cu ajutorul lui Belzebul, fiii voștri cu cine-i scot? De aceea, ei vor fi judecătorii voștri. Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi. Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa. (Matei 12:24–29)

Satana este legat, limitat, el nu poate face tot ce vrea!

- Dacă privim lucrarea Domnului Isus de pe cruce, biruința este completă, finală și de nerevocat. *A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce. (Coloseni 2:15)*
- Pentru noi, care suntem copiii lui Dumnezeu sub domnia lui Isus Hristos, plini de Duhul Sfânt, nu e posibil să fim posedați demonic. Nu găsim niciun singur astfel de caz în Scriptură.
- Să nu ne temem de posedare demonică. Satana s-ar bucura să trăim cu această frică.

- Suntem păziți de puterea lui Dumnezeu (1 Petru 1:5).
- Cel care este în noi este mai mare decât Satana (1 Ioan 4:4)
- El ne izbăvește de Cel Rău. (Matei 6:)

Să nu supraestimăm puterea și libertatea Satanei.

- Cu toate acestea, nici să nu îl subestimăm pe Satana. El continuă și azi:
 - Să ne ispitească
 - Să aplice tot felul de strategii de amăgire (2 Corinteni 2:11)
 - Să se prefacă în înger de lumină (2 Corinteni 11–14)
 - Să caute să ne sfâșie ca un leu (1 Petru 5:8)
 - Să fure Cuvântul semănat în inimă (Matei 4:15)
 - Să înșele întreaga lume (Apocalipsa 12:9)

Iar pe finalul istoriei se va arăta omul nelegiuit *prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase. (2 Tesaloniceni 2:9)*

- Ce ar trebui să facem cu privire la Satan?
 - Să nu-i dăm prilej (Efeseni 4:27)
 - Înarmați să-i ținem piept (Efeseni 6:11)
 - Să ne împotrivim lui (Iacov 4:7)
 - Să fim treji și să veghem (1 Petru 5:8)
 - Să postim și să ne rugăm (Marcu 9:29)

Iar soarta finală a diavolului este ... *Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor. (Apocalipsa 20:10)*

(3) Vindecarea – cu autoritate (vv. 29–34)

Următorul episod are loc în casa lui Simon Petru. Soacra lui fiind bolnavă, Petru a mijlocit pentru ea. Domnul Isus a luat-o de mână și au lăsat-o frigidă în mod instantaneu și definitiv.

Frigurile erau considerate de rabinii vremii drept o pedeapsă dată de Dumnezeu celor care nu păzesc legământul. *Domnul te va lovi cu lingoare, cu friguri, cu obrinteală, cu căldură arzătoare, cu secetă, cu rugină în grâu și cu tăciune, care te vor urmări până vei pieri.* (Deuteronomul 28:22) Iar vindecarea era un act supranatural, divin.

Ziua de sabat s-a încheiat. Vestea s-a răspândit atât de repede încât, imediat după apusul soarelui, toată cetatea a năvălit la ușa casei lui Petru cu bolnavii și îndrăciții lor. Nimic nu a fost peste puterea sau autoritatea Domnului Isus. I-a vindecat pe toți!

Aplicații:

- Domnul Isus poate vindeca orice boală.
- Vindecarea are ca scop capacitarea pentru slujire. Soacra lui Petru a început imediat să slujească.
- Dacă ai avut parte de vindecare, ai și așteptarea din partea Domnului să slujești.

(4) Sursa și secretul autorității (vv. 35–38)

Ziua încărcată de sabat s-a încheiat. Noaptea a fost scurtă pentru Învățătorul. Dis-de-diminează a mers într-un loc pustiu să se roage.

Ucenicii, încântați de mulțimea care Îl căuta din nou pe Domnul Isus pentru mai multe minuni, L-au căutat și L-au întrerupt. Acest gest este prezentat drept ceva negativ. Ucenicii L-au căutat, intens, puțin deranjați de absența Învățătorului, care era căutat de mulțime. „Toți Te caută”, a fost un soi de mustrare făcută Domnului Isus și de invitație la întoarcerea la succesul avut.

Răspunsul Domnului i-a surprins: *El le-a răspuns: „Haidem să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo, căci pentru aceasta am ieșit.”* (Marcu 1:38) Devine evident faptul că:

- Domnul Isus nu era condus de succes sau popularitate, ci de voia Tatălui;
- Domnul Isus nu era interesat de reacția trecătoare a mulțimilor, ci de vestirea Evangheliei prin satele Galileii.

Aplicații:

- Să ne deprindem să stăm singuri cu Dumnezeu în rugăciune, în meditație, pentru putere și călăuzire. Dacă Domnul Isus a avut nevoie de acest timp, noi, cu atât mai mult!
- Să nu urmărim popularitatea sau succesul, ci de ascultarea de voia Tatălui.

(5) Propovăduirea și vindecarea — cu autoritate

Nu ni se spune în ce localitate a ajuns Domnul Isus cu ucenicii în turneul lor de propovăduire, exorcizare, vindecare. Dintre toți vindecații, Marcu prezintă un caz - un lepros. Cu curaj (a venit la El), cu închinare (s-a aruncat în genunchi) și cu credință (dacă vrei poți să mă curățești) leprosul și-a pledat cauza. El a înțeles că doar o minune îl poate salva de o viață stigmatizată și lipsită de orice viitor. De asemenea, el a crezut că Domnul Isus este ca Dumnezeu – poate face orice și face tot ce vrea!

Lepra era cea dintâi cauză pentru necurăția cuiva. Leprosul era considerat un „cadavru viu”, care spurca tot ce atingea. Regulile pentru el erau clar stabilite în Lege (Levitic 13:45–52, Numeri 5:2–4). Preoții nu vindecau pe nimeni. Ei doar cercetau un potențial bolnav și îl declarau bolnav sau sănătos.

Domnul Isus – surprinzător – îl atinge! Cu toate că era necurat! Era probabil prima atingere a unui om „curat” și plin de milă. Iar cu cuvintele „da, voiesc, fii curățit” l-a vindecat pe lepros. Apoi i-a interzis să facă publicitate Domnului și să se arate preotului. Vindecarea trebuia certificată.

Cel mai încurcat trebuie să fi fost preotul, care trebuia să dea verdictul – sănătos! Oare ce o fi crezut preotul despre Domnul Isus? O fi crezut în el?

Pentru evrei lepra era considerată o urmare clară a păcatului. Așa a fost cazul Mariei, care s-a răscolat încercând să uzurpe poziția lui Moise (Numeri 12:10) sau al lui Ghehazi, care a poftit, a mințit și a tănuțit (2 Împărați 5:27).

Numai Dumnezeu poate vindeca lepra. Vezi răspunsul împăratului Israelului la citirea scrisorii lui Naaman cu privire la lepra lui. *După ce a citit scrisoarea, împăratul lui Israel și-a rupt hainele și a zis: „Oare sunt eu Dumnezeu, ca să omor și să înviez, de-mi spune să vindec pe un om de lepra lui?”* (2 Împărați 5:7)

Aplicații

- Domnul Isus poate și astăzi să vindece orice boală. Slavă Lui! Fiind Dumnezeu, poate să facă tot ce vrea.
- Domnul Isus nu a fost interesat să impresioneze oamenii, de aceea i-a poruncit vindecatului să tacă. Spectacolele unde se promite vindecarea nu sunt în spiritul lucrării Domnului Isus.
- Bolile pot avea multiple cauze. A lega o boală de un duh necurat sau de un păcat înseamnă a accepta doar ce îți convine din Scriptură.
- Dar ce să facem cu un text ca Matei 10? Avem noi mandat să vindicăm, să exorcizăm sau să înviem morții? *Aceștia sunt cei doisprezece pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: „Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel. Și pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.* (Matei 10:5–8)

Această poruncă este dată ucenicilor pentru perioada de practică misionară. Era pentru ei atunci, acolo și limitată, și geografic și teologic – ei nu propovăduiau iertarea prin credința în moartea și învierea Domnului Isus. După înviere, porunca era clară: „Propovăduiți Evanghelia”, „Faceți ucenici!”

- Dar cum rămâne cu Marcu 16?

Unii afirmă că o persoană credincioasă trebuie să fie caracterizată de minunile prezentate în acest text. De obicei aceștia aleg doar câteva minuni după bunul lor plac și le consideră emblematice pentru ucenici.

Ce spune și ce nu spune textul acesta?

- a) Ucenicii sunt trimiși de Domnul Isus să predice Evanghelia, nu să facă minuni (vv. 15, 16).
- b) Semnele nu le aparțineau ucenicilor, ci doar îi însoțeau (v. 17).
- c) Ucenicii au predicat Evanghelia (v. 20a), nu au făcut semne în mod demonstrativ.

- d) Dumnezeu făcea minunile, ca un mod de a întări propovăduirea Evangheliei (v. 20b). Era decizia exclusivă a lui Dumnezeu dacă, unde, când și ce minuni să facă.

Dacă minunile le-ar *aparține* celor ce cred și aceasta ar fi norma pentru fiecare credincios, atunci, dacă cineva nu le are, înseamnă că nu crede, că nu este mântuit. Dar, slavă lui Dumnezeu, că nu este responsabilitatea noastră facerea de minuni, ci vestirea Evangheliei! Să nu ne atribuim ce Îi aparține lui Dumnezeu, ci să ne îndeplinim mandatul primit.

Întrebări pentru discuții:

Ce alte rostiri ale Domnului Isus au fost purtătoare de forță, de efect imediat?

- Cum răspund oamenii azi chemării Domnului? De ce oare?
- Ce preferă azi credincioșii: să fie spectatori sau ucenici dedicați? De ce oare?
- De ce oamenii ar vrea mai degrabă să scoată draci decât să fie ucenici dedicați ai Domnului Isus?
- În ce mod era diferit modul în care îi învăța Domnul Isus de modul în care îi învățau cărturarii?
- Cum pot azi credincioșii să supraestimeze sau să subestimeze rolul Satanei în viața lor sau în lume?
- De ce timpul cu Domnul este vital pentru orice slujire în Numele Lui?
- Care este învățătura Domnului despre vindecări în vremea noastră?
- De ce oamenii sunt atrași mai mult de minuni și semne decât de ucenicie?

.....
autor: Timotei RUSU, *Biserica Creștină Baptistă „Sfânta Treime” Deva*
 timoteicorinar@gmail.com
